

Arrest

nr. 313 856 van 1 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 3 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 oktober 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 september 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 oktober 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 oktober 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 23.10.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: F. (...) voornaam: I. (...)

geboortedatum: (...) 2002

geboorteplaats: ALGÉRIE

nationaliteit: Algerije

In voorkomend geval, alias: F. (...) I. (...) (...) 2003 Syrië, F. (...) I. (...) (...) 2004 Syrië, F. (...) I. (...) (...) 2004 Algerije, I. (...) F. (...) (...) 2004 Syrië, I. (...) F. (...) (...) 2004 Marokko.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED
TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreigingen, feiten waarvoor hij op 29.09.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreigingen met verzwarende omstandigheden, feite waarvoor hij op 30.03.2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 24 maanden. Uit het arrest d.d. 30.3.2023 van de rechtbank Eerste Aanleg te Brussel blijkt dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal, als auteur of co-auteur op frauduleuze wijze te hebben verwijderd, met behulp van geweld of bedreigingen van iets dat hem niet toebehoorde, in dit geval in het bijzonder een GSM Xiamo Redmi P9 ten nadele van T.D. met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd bij nacht door twee of meer personen en dat betrokkene het feit heeft gepleegd sinds hij bij vonnis van de rechtbank werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden wegens poging tot geweld of bedreiging, straf niet uitgezeten of voorgeschreven.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt den openbare orde te kunnen schaden.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 15.06.2023.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden in de gevangenis van Tongeren. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 02.08.2023. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. De betrokkene werd op 02.08.2023 gesproken door de terugkeerbegeleider maar weigerde elke medewerking. Hij stelt niet te willen terugkeren naar Syrië omdat hij daar gevaar loopt, zijn ouders zijn vermoord. Hij wenst geen asiel aan te vragen omdat hij geen blauw paspoort wenst.

Betrokkene werd tevens gehoord op 23.10.2023 door PZ Brussel Hoofdstad Elsene, maar weigerde elke vorm van medewerking.

Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt hij op dit ogenblik geen bezoek ontvangt in de gevangenis. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet aantonen sinds wanneer hij in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt dat hij sedert minstens 22.06.2023 in België verblijft en dat hij zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: F. (...) I. (...) (...) 2003 Syrië, F. (...) I. (...) (...) 2004 Syrië, F. (...) I. (...) (...) 2004 Algerije, I. (...) F. (...) (...) 2004 Syrië, I. (...) F. (...) (...) 2004 Marokko en F. (...) I. (...) (...) 2002 Algerije.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 28.10.2021 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.06.2023 dat hem betekend werd op 15.06.2023 en werd herbevestigd op 22.06.2023.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.10.2023 dat hem betekend werd op 19.10.2023.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar jaar dat hem betekend werd op 15.06.2023. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreigingen, feiten waarvoor hij op 29.09.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreigingen met verzwarende omstandigheden, feite waarvoor hij op 30.03.2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 24 maanden. Uit het arrest d.d. 30.3.2023 van de rechtbank Eerste Aanleg te Brussel blijkt dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal, als auteur of co-auteur op frauduleuze wijze te hebben verwijderd, met behulp van geweld of bedreigingen van iets dat hem niet toebehoorde, in dit geval in het bijzonder een GSM Xiamo Redmi P9 ten nadele van T.D. met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd bij nacht door twee of meer personen en dat betrokkene het feit heeft gepleegd sinds hij bij vonnis van de rechtbank werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden wegens poging tot geweld of bedreiging, straf niet uitgezeten of voorgeschreven.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illégale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet aantonen sinds wanneer hij in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt dat hij sedert minstens 22.06.2023 in België verblijft en dat hij zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: F. (...) I. (...) (...) 2003 Syrië, F. (...) I. (...) (...) 2004 Syrië, F. (...) I. (...) (...) 2004 Algerije, I. (...) F. (...) (...) 2004 Syrië, I. (...) F. (...) (...) 2004 Marokko en F. (...) I. (...) (...) 2002 Algerije.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 28.10.2021 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreigingen, feiten waarvoor hij op 29.09.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreigingen met verzwarende omstandigheden, feite waarvoor hij op 30.03.2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 24 maanden. Uit het arrest d.d. 30.3.2023 van de rechtbank Eerste Aanleg te Brussel blijkt dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal, als auteur of co-auteur op frauduleuze wijze te hebben verwijderd, met behulp van geweld of bedreigingen van iets dat hem niet toebehoorde, in dit geval in het bijzonder een GSM Xiamo Redmi P9 ten nadele van T.D. met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd bij nacht door twee of meer personen en dat betrokkene het feit heeft gepleegd sinds hij bij vonnis van de rechtbank werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden wegens poging tot geweld of bedreiging, straf niet uitgezeten of voorgeschreven.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.06.2023 dat hem betekend werd op 15.06.2023 en werd herbevestigd op 22.06.2023.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.10.2023 dat hem betekend werd op 19.10.2023.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar jaar dat hem betekend werd op 15.06.2023. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene weigert elke vorm van medewerking tijdens zijn hoorrecht in de gevangenis van Tongeren op 02.08.2023 en bij PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 23.10.2023. De betrokkene werd op 02.08.2023 gesproken door de terugkeerbegeleider maar weigerde elke medewerking. Hij stelt niet te willen terugkeren naar Syrië omdat hij daar gevaar loopt, zijn ouders zijn vermoord. Hij wenst geen asiel aan te vragen omdat hij geen blauw paspoort wenst. Betrokkene kan geen bijkomende informatie verschaffen.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en

zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illégale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene kan niet aantonen sinds wanneer hij in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt dat hij sedert minstens 22.06.2023 in België verblijft en dat hij zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: F. (...) I. (...) (...) 2003 Syrië, F. (...) I. (...) (...) 2004 Syrië, F. (...) I. (...) (...) 2004 Algerije, I. (...) F. (...) (...) 2004 Syrië, I. (...) F. (...) (...) 2004 Marokko en F. (...) I. (...) (...) 2002 Algerije.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 28.10.2021 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreigingen, feiten waarvoor hij op 29.09.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreigingen met verzwarende omstandigheden, feite waarvoor hij op 30.03.2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 24 maanden. Uit het arrest d.d. 30.3.2023 van de rechtbank Eerste Aanleg te Brussel blijkt dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal, als auteur of co-auteur op frauduleuze wijze te hebben verwijderd, met behulp van geweld of bedreigingen van iets dat hem niet toebehoorde, in dit geval in het bijzonder een GSM Xiamo Redmi P9 ten nadele van T.D. met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd bij nacht door twee of meer personen en dat betrokkene het feit heeft gepleegd sinds hij bij vonnis van de rechtbank werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden wegens poging tot geweld of bedreiging, straf niet uitgezeten of voorgeschreven.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.06.2023 dat hem betekend werd op 15.06.2023 en werd herbevestigd op 22.06.2023.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.10.2023 dat hem betekend werd op 19.10.2023.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar jaar dat hem betekend werd op 15.06.2023. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt. Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (cf. RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"i. Décision querellée

(...)

Le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir examiné in concreto – ni, d'ailleurs, in abstracto – le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir en violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour forcé en Syrie.

L'Office des Etrangers ne semble pas avoir identifié correctement le requérant. Ce dernier, bien qu'il ait vécu de nombreux mois au Maroc et en Algérie durant son périple en vue de venir en Europe, provient de Syrie.

Or, il ne semble pas que l'autorité administrative ait effectué une analyse actualisée du risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

Il apparaît donc que la motivation de l'acte administratif querellé ne repose pas sur des faits exacts conformément aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

ii. Risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

L'ordre de quitter le territoire mentionne clairement qu'il y a lieu de remettre le requérant à ses autorités nationales.

Or, la situation sécuritaire reste très difficile en Syrie.

Selon le rapport d'Amnesty International 2022, « Le conflit en Syrie s'est poursuivi, malgré une certaine accalmie des hostilités, tandis que la situation économique et sociale se détériorait. Les différentes parties au conflit ont continué de commettre, en toute impunité, des atteintes flagrantes aux droits humains, des violations graves du droit international humanitaire et des crimes de droit international, notamment des crimes de guerre. Les forces gouvernementales et les groupes armés d'opposition, ainsi que leurs alliés respectifs, ont mené dans le nord du pays des attaques illégales contre des populations et des infrastructures civiles, dont des stations de pompage d'eau et des camps de personnes déplacées, sous la forme de bombardements aériens et de tirs d'artillerie. Les autorités gouvernementales, l'Armée nationale syrienne (ANS) et l'Administration autonome de la Syrie du Nord et de l'Est (Administration autonome) ont soumis des civil-e-s à des détentions arbitraires, des enlèvements et des disparitions forcées. Le président Bachar el Assad a promulgué la première loi syrienne de lutte contre la torture, qui ne remédiait pas au problème de l'impunité et ne garantissait pas de réparations aux victimes ni à leurs familles. Il a également signé une nouvelle loi de lutte contre la cybercriminalité, qui érigeait en infraction la critique en ligne des autorités ou de la Constitution. Le groupe armé d'opposition Hayat Tahrir al Cham et l'Administration autonome ont continué de restreindre la liberté d'expression et de réunion. Cette année encore, le gouvernement a privé de leurs droits économiques et sociaux les habitant-e-s du nord-ouest de la Syrie ainsi que les personnes déplacées dans cette partie du pays, notamment en faisant obstacle à l'acheminement de l'aide aux personnes déplacées du camp de Rukban, près de la frontière jordanienne. ».

En outre, Human Right Watch confirme cette situation : « While the Syrian government, with its allies' support, has regained significant territory using tactics that violate the laws of war, areas under its control also are rife with abuse. Security services arbitrarily arrest and torture hundreds, and millions are going hungry due to the government's diversion of aid, its failure to equitably address a crippling economic crisis, and international sanctions. In Idlib, despite a ceasefire, the Syrian-Russian military alliance still poses a threat to over 3 million civilians trapped there, while the dominant Islamist armed group, Hay'et Tahrir al-Sham, restricts their freedoms. In Turkish-occupied territories, Turkey and local factions are abusing civilians' rights with impunity. Following ISIS's territorial defeat in northeast Syria, Kurdish-led authorities and the US-led coalition have yet to provide compensation for civilian casualties, offer support for identifying the fate of those kidnapped by ISIS, or justly address the tens of thousands that are trapped in camps and prisons, leading to a deteriorating security situation and risks of re-radicalization. Economic crises have had debilitating effects on living conditions across the country. »

Enfin, dans un arrêt n° 226 101 du 13 septembre 2019, le Conseil du Contentieux des Etrangers a estimé : « Partant, et dès lors que le requérant invoquait la situation générale d'insécurité persistant dans ce pays, il appartenait à la partie défenderesse de dissiper tout doute à cet égard. Le Conseil rappelle en effet que l'article 3 de la CEDH impose à la partie défenderesse, dans le cadre de la mise en oeuvre d'un éloignement forcé, l'obligation d'effectuer les recherches les plus précises possibles des informations qui établissent un risque réel de subir des traitements qui sont prohibés par cette disposition (voir notamment Cour EDH 15 novembre 1996 Chahal c. Royaume-Uni, paragraphe 96 ; Cour EDH 11 juillet 2000 Jabari c. Turquie, paragraphe 39 et Cour EDH 12 avril 2005 Shamaev c. Géorgie et Russie, paragraphe 448).

Le Conseil estime, en conséquence, qu'il pouvait être raisonnablement attendu de la partie défenderesse qu'elle surveille attentivement la situation en Afghanistan et se fonde sur une information actualisée. Il s'ensuit qu'en se contentant, dans la décision attaquée, d'écarter le risque allégué de violation de l'article 3 de la CEDH en renvoyant à la clôture négative des procédures de protection internationale introduites précédemment par le requérant, dont la plus récente date de près de quatre ans, la partie défenderesse n'a pas, prima facie, procédé à un examen aussi rigoureux que possible de la cause au regard du risque de violation de l'article 3 précité. ».

Compte tenu de ce qui précède, le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir examiné in concreto – ni, d'ailleurs, in abstracto – le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir en violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour vers la Syrie.

La Cour EDH a déjà considéré que l'expulsion/ le transfert par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas expulser/ transférer la personne en question vers ce pays.

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'étranger encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, celle-ci a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de l'intéressée dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci (nous soulignons) et des circonstances propres au cas de l'intéressé.

En conséquence, il apparaît que l'Office des Etrangers ne s'est pas livré à un examen en profondeur de la situation vis-à-vis du prescrit de l'article 3 de la CEDH. En ayant l'intention de renvoyer le requérant en Syrie, il l'expose à un risque clair d'y subir des traitements inhumains ou dégradants."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°; 3° en 12° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort of een geldig visum/verblijfstitel; dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden en dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van acht jaar dat noch opgeschort, noch opgeheven is. Verweerder concretiseert dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met geweld of bedreigingen alsook aan diefstal met geweld of bedreigingen met verzwarende omstandigheden, feiten waarvoor hij tot twee maal toe werd veroordeeld door de correctionele rechtbank. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, leidt verweerder af dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht te openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Verzoeker meent dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen terdege afweging werd gemaakt omtrent artikel 3 van het EVRM. De Raad herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt dat het in principe aan verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal

worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt gesteld dat hij de Algerijnse nationaliteit heeft. Hij stelt dat hij niet de Algerijnse maar wel de Syrische nationaliteit heeft en dus dient terug te keren naar Syrië. Verzoeker betoogt, met verwijzing naar rapporten van Amnesty International en Human Rights Watch, dat hij bij terugkeer naar Syrië zal worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt als nationaliteit van betrokkene inderdaad 'Algerije' vermeld. Er wordt eveneens gesteld dat verzoeker gebruik maakt van een aantal aliasen, waaronder is er sprake van de Syrische nationaliteit. Specifiek omtrent artikel 3 van het EVRM wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden in de gevangenis van Tongeren. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 02.08.2023. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. De betrokkene werd op 02.08.2023 gesproken door de terugkeerbegeleider maar weigerde elke medewerking. Hij stelt niet te willen terugkeren naar Syrië omdat hij daar gevaar loopt, zijn ouders zijn vermoord. Hij wenst geen asiel aan te vragen omdat hij geen blauw paspoort wenst. Betrokkene werd tevens gehoord op 23.10.2023 door PZ Brussel Hoofdstad Elsene, maar weigerde elke vorm van medewerking. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt hij op dit ogenblik geen bezoek ontvangt in de gevangenis. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 oktober 2023 werd gehoord door de politie. Er werd hem onder meer gevraagd “om welke reden(en) keerde u niet terug naar uw herkomstland / naar het land waar u een internationale bescherming (asiel) vroeg?”. Verzoeker weigerde echter zijn medewerking te verlenen en op deze vraag te antwoorden. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker uitdrukkelijk de kans heeft gehad om verschillende redenen uiteen te zetten waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Syrië, zijn vermeende herkomstland, of naar Algerije. Verzoeker heeft echter op geen enkel moment aangegeven dat hij bij terugkeer naar Syrië of Algerije zou worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

Desalniettemin stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing sprake is van de Algerijnse nationaliteit en geenszins wordt aangenomen dat verzoeker de Syrische nationaliteit zou bezitten. Algerije moet dan ook als het 'land van herkomst' worden gezien in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Uit niets blijkt dat verzoeker zou worden teruggeleid naar Syrië. De Raad ziet dan ook niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek dat hij bij terugkeer naar Syrië zou worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM, nu van een dergelijke terugkeer naar Syrië helemaal geen sprake is.

Waar verzoeker verweerder verwijt geen onderzoek te hebben gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM vanuit het oogpunt dat hij weldegelijk de Syrische nationaliteit bezit, merkt de Raad op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verwarring die omtrent zijn nationaliteit bestaat. Zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, heeft verzoeker gebruik gemaakt van verschillende aliasen die gepaard gaan met steeds verschillende nationaliteiten. Zo heeft verzoeker zich in het verleden reeds geïdentificeerd aan de hand van de Algerijnse, Syrische en Marokkaanse nationaliteit. Deze motivering is tevens in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier. Verzoeker kan verweerder niet ernstig verwijten geen correcte nationaliteit te hanteren, nu hij zelf gebruik maakt van verschillende identiteiten en nationaliteiten en op geen enkel moment enig officieel document heeft voorgelegd dat uitsluitend biedt omtrent zijn nationaliteit. Uit de informatie vervat in het administratief dossier kan niet met

zekerheid worden bepaald wat de nationaliteit van verzoeker is. Daarnaast toont verzoeker met geen enkel concreet stuk aan dat hij geen toegang zou kunnen krijgen tot het Algerijnse grondgebied, een land waarvan hij in het verleden reeds heeft beweerd de nationaliteit te bezitten.

De Raad kan enkel vaststellen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing weldegelijk heeft onderzocht of verzoeker al dan niet een risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen bij terugkeer naar Algerije. Verweerder bemerkt dat het administratief dossier geen elementen bevat waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Algerije een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. Een schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet bewezen.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

N. MOONEN